

В ОБОРОНІ НЕСКОРЕНИХ

ЗВЕРНЕННЯ ПРОВОДУ ОУН

ДО ВСІЄЇ УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ

Услід за повними тривоги вістками з концтаборів Мордовії і російських тюрем про підступне вбивання українських й інших політичних в'язнів та про систематичне отруювання культурних творців, щоб зламати їх волю і здатність до творчості, а то й фізично убити, — нова хвиля відкритого сталінського російського терору заливає Україну.

Ганебне судилище над Валентином Морозом, скритовбивство КГБ сл. п. Алли Горської, вбивство у концтаборі сл. п. Михайла Сороки, останні арешти культурних діячів Івана Світличного, Вячеслава Чорновола, Євгена Сверстюка, Івана Дзюби й інших — засвідчують, що Москва все наново повертається до жахливого терору, який є суттю володіння її над уярмленими націями. Москва не міняється в нічному. Москва Івана Калити, Петра I-го, Катерини II-ої, Миколи II-го, Леніна, Сталіна, Хрущова, Брежнєва, Москва Малюти Скуратова, Держинського, Єжова, Берії чи Шелєпіна, Серова чи Андрєпова — все та сама.

Не є можлива еволюція її терористичної системи до системи свободи й респектування прав людини і прав нації. Її імперія, її тюрма народів може вдержуватися лише брутальним варварським терором і якийсь час — наспілку з терором — обманом і обіцянками «раю на землі» для тих, що даються обдурювати. Так було з т. зв. обороною православ'я перед турками, так було з панславизмом, так було і з «обороною пролетаріату всього світу», так є зараз із «підтримкою» національно-визвольних воєн і революцій поневолених західними імперіялістами народів... Обман і брутальне насильство — це є шлях Москви. Нікчемність і підлість, ніж і наган, підступні морди й ламання волі та ха-

рактів за допомогою найбільш перфідних методів і засобів модерної науки, медицини, психіатрії, технології, щоб тільки «навернути» свою жертву до своєї віри диявола, до служіння російському антихристові — це є шлях Москви. Кожна свідна думка, кожний найменший прояв іншої думки, навіть молитва має бути на лад російських сатрапів, катів і варварів. Хто не думас, хто не вірує так як москаль, хто не поклоняється тим самим ідолам, що їм поклоняється москаль, той мусить бути ув'язнений, катований, знищений. Людиновбивство й народовбивство — масове, безрозбірне, цілий народів — це є історичний шлях Росії...

Іван Франко, якого москалі теж крадуть для свого комунізму, так пише про Росію:

**»Багно гнилеє між країв Європи,
покрите цвіллю, зеленю густою!
Розсаднице недумства і застою,
Росіє! Де лиш ти поставиш стопи,
Повзе облуда, здирство, плач народу,
цвіте бездушність, наче плісень з муру.
Ти тишенеш і кричиш:
»Даю свободу!«, дреш шкуру й мовиш:
»Двигаю культуру«. Ти не січеш,
не б'єш, в Сибір не шлеш,
лиш мов упир із серця соки сєєш.
Багно твоє лиш серце й душу дущить.
Лиш гадь і слизь росте й міцніє в тобі,
свобідний дух або тікати мусить,
або живцем вмирає в твоїм гробі!«**

Цього духа незмінної від століть Росії не хочуть розуміти лідери вільного світу, не бачачи, що їх залле російський потоп, якщо не відродять у себе патріотичного духа, героїчного стилю життя воюючого християнства й віри в Бога та моралі, смерті на ній і службі нації. Трагедією світу є й той факт, що й Церкви вільного світу піщли на

співпрацю з народобивною й безбожницькою Москвою, яка переслідує незмінно християн і віруючих у Бога взагалі. Навіть Ватикан мовчить, коли судять Владика Величковського, коли судять Мороза, коли вбивають Аллу Горську, коли нові жертви за права людини, за свободу творчости, за права, дані Богом кожній нації, на жертovníку російського молоха приносяться. Ватикан й інші західні Церкви мовчать, коли українські культурні творці тільки думкою, тільки словом, тільки пером, пензлем, долотом — свої думи, погляди, свої патріотичні, християнські переконання хотіли висловити... І за це вони ув'язнені, за це мордовані, за це катовані... Папа, Архидієкоп Кентерберійський, Царгородський Патріарх та інші мовчать, коли великий духом, мислю й вірою Валентин Мороз жорстоко катований за те, що пише: «Церкву — остою духа треба берегти!», або — «Головне — Церкву відстояти!»... Західнім Церквам у цей страшний час важливіший діалог із безбожницькими тиранами-народобивцями, з «церквою» Кремля Пимена, як діалог із християнами-мучениками, як діалог із Величковським і Морозом.

Немає на Заході воюючого офіційного християнства, є консумуюче, так як є консумційне суспільство, суспільство наживи, обездуховлене суспільство сієсти і сну-дрімоти...

Аж прийде гураган, а він уже йде, прийде пробудження, у вогні буде збуджене воно.

Сьогоднішнє сумління власть імущих світу респектує лише силу! **Таку силу треба нам показати!**

Проте ж є ще благородні елементи серед обманованих народів, які бачать це провалля, куди їх ведуть численні теперішні лідери світу, що прагнуть виграти вибори, а не вести нарід. Ці елементи патріотичні, одуховлені, непримиримі до зла, з героїчною концепцією життя, їх мобілізувати — це наше завдання сьогодні.

Головна наша ставка: наша спільнота, спільноти уярмлених москалями націй!

І ось сьогодні, в обличчі останнього слова В. Мороза, яке є документом особистої мужности, достоїнства, гідности, героїки людини, —

і ось в обличчі нових репресій в Україні вандалською Москвою, —

і ось в обличчі повороту терору, перфіднішого за сталінський, бо навіть Сталін не важився рити могили наших стрільців у Львові, як каже В. Чорновіл, —

і ось в обличчі чергової спроби москалів замкнути Україну уста навіть у площині найскромнішої свободи слова, сумління, культурної творчости, пов'язаної з минулим народом, —

і ось в обличчі того, що у вільному світі за такої якости літературну творчість, як Валентина Мороза, нагороджують найвищими відзначеннями, —

і ось в обличчі того, що найвидатніші літератори Заходу, ознайомившись із фрагментами перекладів літературних та історіософічних творів арештованих українських культурних творців, заявляють, що вільний світ не має тієї якости і глибини ідейної, етичної, мистецької творчости, —

— прийшов час, прийшла найвища пора на з'єднану могутню всенародну дію всього українського суспільства, всієї української спільноти на чужині, без різниці партійно-політичних переконань, конфесій, поглядів, усього самостійницького українського табору в обороні нескорених! У цій хвилині мають зникнути в кожного українського патріота всякі упередження, а має запанувати дух спільної боротьби нації, наша дія в обороні тих, що на фронті!

Є різного типу герої. Є герої зі зброєю в руках. Але є й герої беззброєні, без рушниць і кулеметів, а лише зі своєю волею, ідеєю, горінням нею, з характером, який протистоїть озброєному від голови до стіп тиранові. Це є найвища якість героя-мученика Христового типу!

Девіза В. Мороза це — не щадити тіла, щоб не вбити душі, як казав Гр. Сковорода. «Смерть духовна» настає тоді (за Сковородою), коли лицар відхиляється від боротьби й не виконує накладеного на нього внутрішнього обов'язку. Це є «смерть люта». Так вмирили козаки, — каже Сковорода, — стаючи царськими дворянами, замість боронити Січ, волю, честь, правду України...

Зброя воїна, — вчить Сковорода, — це не тільки його меч. Важливіший дух, що керує рукою, важливіша

справа з Богом, якій служить дух лицаря. Такими воїнами, вимріяними Сквородою, є усі ув'язнені Москвою культурні творці України, які без зброї, лише своїм духом, своїм творчим умом прагнуть служити своєму покликанню Людини, Богоподібної істоти. «З Богом навіть коротке життя (війна) виповняє довгі літа... А діло з Богом є саме для себе найвищою нагородою» («Азбука світу»).

А В. Мороз мовить: «Тут не йдеться про Мороза. Йдеться про кожну чесну людину на цьому місці. Зрештою, там, де люди готові до повільної смерті у Володимирській в'язниці від якогонебудь хитрого хемікату, — там немає місця для дрібного честолюбства». Так каже В. Мороз. — «Мене судитиме суд за закритими дверима. І все одно він стане бумерангом, навіть коли я буду мовчати в ізольованій від світу камері Володимирської в'язниці. Буває мовчання голосніше від крику. І навіть знищивши мене, ви не зможете його заглушити»...

Чи не нагадують ці слова В. Мороза слів Сократа перед судом? І чи не нагадає Сократова чаша з отруєю московських отруйних ін'єкцій у Володимирській чи мордовській тюрмах? Навіть, якщо б Мороз не написав уже більше нічого, — його ідеї, його думи, його слова, його героїка, його кришталева душа останеться ніколи нездобутою фортецею в душі цієї нації, її складовою частиною. Його горде: «Єдиний Мороз, з якого ви дійсно мали б величезну користь, — це покірний Мороз, що написав покайну заяву... Але такого Мороза ви не дочекаєтеся ніколи!» — Це вічне. В такому дусі мовив Сократ перед судом нечестивих...

І ось стоїмо ми тут, на чужині, в тіні Титанів Духа, яких знову кинено в тюрми й каземати, в тіні тих, що опинилися «серед снігів», у «заповіднику ім. Берії», що пишуть силою свого духа хроніку опору не мечем, не зброєю, але сміливим прагненням унааявити свою Людську Істоту, Сквороди й Симоненкову Правду здійснити! — «Ми не безліч стандартних «я», а безліч всесвітніх різних»... Або Сквороди: «Я — основа всього, навіть Царства Божого, і навіть сам Бог — не що

інший, як повноцінне Я. Хто пізнав себе — той знайшов бажаний скарб Божий... Істинна людина й Бог одне й те ж»...

Стоїмо ми ось тут, на чужині, але чи можемо мовчати?!

Мороз сказав: «Буде суд. Що ж, будемо битися... Саме тепер потрібно, щоб хтось показав приклад твердості... Випало мені... Тяжка це місія... Сидіти за ґратами не легко. Алеж не поважати себе — ще важче... І тому — будемо битись! Буде суд — і знову все почнеться спочатку: нові протести і підписи, новий матеріал для преси і радіо всього світу. Разів у десять зросте інтерес до того, що написав Мороз. Словом, буде підлита нова порція оливи до вогню, який ви хочете загасити».

Це сказав Валентин Мороз від свого імені й від імені всіх, що сьогодні за ґратами! Треба, щоб світ почув про тих, що страждають за оборону свого достоїнства і своїх прав, за оборону наших прав і прав світу великої думки, який теж мусять стати в захист тих, що стоять у першій лаві «серед снігів» деспотії й насилля, не зламавшись...

Слово за нами! Слово за всією українською спільнотою на чужині, за нашими Церквами, за науковими, мистецькими, журналістичними, письменницькими, молодіжними, комбатантськими, жіночими, політичними організаціями, чернечими чинами. Від усього українського самостійницького політичного світу, від церковного, наукового, молодіжного, громадського, професійного, від усього організованого українського життя на чужині має вийти полум'яний протест перед усім вільним світом проти нової хвилі терору в Україні в обороні ув'язнених. Безперервні масові акції всього громадянства мають продовжуватися і все наново розгорятися.

Ув'язнені захисники прав нації й людини не сміють чутися осамітнені! Треба, щоб стихія боротьби в їх захист огорнула старих і молодих, дітей і мужчин, хлопців і жінок, щоб на свій лад і своїми методами боролися в їх захист усі й кожен зокрема! Щоб заповіт Мороза щодня, щохвилини все наново справджувався, що його мовчання буде голосніше за крик!

Усе, що живе, українське, мусить стати у лави акції, не оглядаючись на партії чи конфесії! Хай водночас сотнями тисяч на різних мовах світу й на українській зокрема перевидаються твори В. Мороза й інших, що у тюрмах, хай «Український Вісник» стане відомий усім, хто має національну душу у вільному світі. Хай діти у школах, на академіях, на різних святах, здвигах, виголошують, декламують, рецитують твори Нескорених. Хай національною честю кожного українця буде не тільки мати їхні твори, але й поширювати їх серед чужинців... Хай учні, студенти, старі й молоді вивчають «Серед снігів», «Хроніку опору», поезії В. Мороза й інших, як вивчають Шевченка, Франка, чи Лесю Українку!

Наші поети на чужині повинні перекласти на чужі мови поезії й літературні твори Нескорених. В чужих мовах повинні бути твори Мороза і других на столах політиків, державних мужів, письменників і науковців вільного світу. Заходами наших наукових і літературних кіл Валентин Мороз повинен бути запропонований як кандидат на Нобелівську нагороду. Хай кожному вриваються в пам'ять і палять як вогонь — золоті імена історії наших днів, імена героїв, що стали до боротьби — без зброї, лише з силою свого духа, в обороні свого божественного, людського й національного Я, добровільно і свідомо йдучи на муки.

Хай ідуть сотні тисяч протестних телеграм до урядів вільних країн світу! Хай сотні тисяч телеграм засилають в Білому Домі Ніксона, який вибирається у відвідини до центру народобивців. — Москви якраз у той час, коли в СССР скріплюється терор сталінського типу... Треба

зорганізувати марш на Вашингтон спільно із членами інших поневолеваних націй по лінії АБН і перетворити його на величезну демонстрацію проти Москви, передаючи водночас писемну вимогу Ніксонові й документацію у справі ув'язнених Нескорених.

В цій акції не слід поминати протибольшевицьких профспілок. А наші наукові й літературно-мистецькі організації мусять включити в акцію аналогічні кола вільних націй світу.

Зовнішньо-політичний аспект акції мусить бути особливо заакцентований! В акції треба включати якнайширші й найрізномірніші кола вільних націй. Акція не сміє притихати, але все наново розгорятися.

Кожна форма й метода є добра, якщо нагадує про те, що ще є країни в неволі, які борються в той час, коли вигідний світ поринає в достатках і забутті про своє людське достоїнство.

Там дають жертву свободи й життя. А що ми даємо тут?!

Хай кожен питає свого сумління, хай воно буде його постійним суддею за наш несповнений обов'язок супроти тих, що караються, мучаться, але не каються!

Не заведім їхніх сподівань! — «П'ять років тому мене посадили на лаву підсудних, — пише В. Мороз, — і звідти вилетіла стріла. Потім мене посадили за колючий дріт у Мордовію — і звідти вилетіла бомба. Тепер ви знову, нічого не зрозумівши й нічого не навчившись, починаєте все спочатку. Тільки цього разу дія бумерангу буде набагато потужнішою. В 1965 році Мороз був нікому невідомим викладачем історії. Тепер його знають...»

Україна чекає на дію всієї української спільноти у всьому світі!

В січні 1972 р.

**Провід
Організації Українських Націоналістів (ОУН)**